# Р Е Ш Е Н И Е
**№ 43344**

гр. София, 05.11.2026 г.

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД**, **Трето отделение 17 състав,** в публично заседание на 12.10.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Ана Методиева**

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **9998** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 25, ал. 5 от Закона за хората с увреждания (ЗХУ) и чл. 12 от Закона за личната помощ (ЗЛП).

Образувано е по жалба на И. П. Ж., ЕГН [ЕГН], [населено място], подадена чрез адв. Н. Д.-Д., срещу Направление за включване в механизма „Лична помощ“ № 26019015/15.06.2026 г., издадено от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ (ДСП) – Л., в частта относно определения брой часове за лична помощ – 120 часа месечно, за срок до 15.06.2031 г., потвърдено с Решение № 22-РД06-0184/06.07.2026 г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане (РДСП) – С.-град.

Жалбоподателката излага доводи за незаконосъобразност на оспореното направление поради неспазване на установената форма, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с неговата цел. Поддържа, че определените 120 часа месечно не съответстват на действителните потребности, като се позовава на определените с експертно решение на ТЕЛК 100 на сто вид и степен на увреждане с чужда помощ, пожизнено, на ампутацията на долния ляв крайник и на затрудненията при придвижване и самообслужване. Твърди необходимост от помощ при поддържане на личната хигиена, къпане, обличане, ползване на тоалетна, пазаруване, поддържане на дома и организиране на ежедневието, включително през нощта, както и наличие на риск от падания и инциденти.

Поддържа, че при повторното произнасяне след отмяната на предходното направление за 147 часа месечно не са изпълнени указанията, дадени с Решение № 21336/28.05.2026 г. по адм. дело № 4211/2026 г. на Административен съд – София-град, III отделение, 44 състав. Счита, че липсва

конкретна обосновка по всеки показател, както и проверима връзка между установените затруднения, определения брой точки и часовете за лична помощ. Възразява срещу намаляването на часовете с 27 месечно след успешното съдебно оспорване, без установено трайно подобрение на състоянието. Оспорва извода, че посещенията в администрацията доказват самостоятелност при извършване на ежедневните дейности. Поддържа, че не са изяснени заявените когнитивни затруднения и че липсата на медицински документ за деменция не освобождава органа от задължението да изследва функционалните ограничения. Излага и възражения относно начина на провеждане на посещенията и уведомяването за заседанието на специализирания отдел, като твърди, че е била уведомена за 16.06.2026 г., а заседанието е проведено на предходния ден.
Прави искане за отмяна на направлението в оспорената част и връщане на преписката за ново произнасяне, като в жалбата е включено и искане за отмяна на потвърждаващото решение на директора на РДСП – С.-град. В молбата по хода на делото поддържа оспорването и иска произнасяне по съществото на спора. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 350 евро съобразно представения списък и договор за правна защита и съдействие. Жалбоподателката се представлява от адв. Н. Д.-Д., Софийска адвокатска колегия.
Ответникът – директорът на ДСП – Л., оспорва жалбата като неоснователна. В писмения отговор и в съдебното заседание поддържа, че при изготвянето на новата индивидуална оценка са изпълнени указанията на съда, осъществен е личен контакт с жалбоподателката, извършено е посещение в дома и е проведено интервю. Посочва, че новият формуляр за самооценка е попълнен собственоръчно от нея, а констатираните от социалния работник затруднения дават общо 97 точки, които са повече от съответстващите на отговорите в самооценката 85 точки. Поддържа, че при умножаване на 97 точки по коефициент 1,235 се получават определените 120 часа месечно.
Ответникът се позовава на запазената способност на жалбоподателката да разговаря, да отговаря на въпроси, да попълва и подписва документи и да ползва публични услуги, както и на обстоятелството, че е посрещнала социалните работници на входната врата на жилищната сграда. Излага, че необходимостта от лична помощ е отчетена, включително чрез определяне на точки за затруднения в ориентацията и психо-социалните функции, независимо от непредставянето на медицински документ за деменция. Поддържа, че жалбоподателката е уведомена за заседанието на 15.06.2026 г. и е поканена да представи допълнителни медицински документи, но не се е явила. Счита, че определянето на максималния брой часове предполага най-висока зависимост по приложимите показатели, която в случая не е установена.
Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В съдебното заседание ответникът се представлява от ст. юрк. Г. П. и Е. З. – служител с юридическа правоспособност.
Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, като обсъди становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:
В представеният по делото формуляри и индивидуалната оценка на потребностите е отразено Експертно решение на ТЕЛК № 90202/05.02.2026 г., с което на И. П. Ж. са определени 100 % вид и степен на увреждане с чужда помощ, пожизнено, с диагноза „Придобита липса на крайник, неуточнена“. Жалбоподателката е [дата на раждане] и е с настоящ адрес в [населено място], [жк], [жилищен адрес].
Със заявление-декларация от 11.02.2026 г. жалбоподателката е поискала изготвяне на индивидуална оценка на потребностите. Въз основа на формуляр от 19.02.2026 г. с общо 119 точки е изготвена индивидуална оценка от 25.02.2026 г. и е издадено Направление №

26006981/26.02.2026 г., с което са определени 147 часа месечно лична помощ. Направлението е потвърдено с Решение № 22-РД06-0033/24.03.2026 г. на директора на РДСП – С.-град.
С Решение № 21336/28.05.2026 г. по адм. дело № 4211/2026 г. на Административен съд – София-град, III отделение, 44 състав, Направление № 26006981/26.02.2026 г. е отменено в частта относно определените 147 часа месечно и преписката е изпратена за ново произнасяне. От служебно извършената справка в публичната деловодна система на съда и публикувания съдебен акт се установява, че отмяната е постановена на основанията по чл. 146, т. 2 и т. 3 АПК. В решението са посочени липса на обоснована съпоставка между самооценката и формуляра на водещия случая служител и неосигурена възможност за участие на жалбоподателката в заседанието на специализирания отдел. Дадени са указания за нова индивидуална оценка при спазване на чл. 15, ал. 3, чл. 16 и чл. 17 от Правилника за прилагане на Закона за хората с увреждания (ППЗХУ), за преценка на всички правно значими обстоятелства, включително подаването на заявление за електронна винетка, за мотивиране на преценката по отделните показатели и за изчисляване на часовете чрез умножаване на общия брой точки по коефициент 1,235.
На 04.06.2026 г. в ДСП – Л. е заведено служебно заявление-декларация с вх. № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/3990 за изготвяне на индивидуална оценка на потребностите. В протокол за телефонно уведомяване от 08.06.2026 г. е отразено уговаряне с жалбоподателката на посещение на адреса на 10.06.2026 г. за попълване на нов формуляр за самооценка и провеждане на интервю.
На 10.06.2026 г. е извършено посещение на адреса на жалбоподателката и са попълнени формуляр за самооценка на лице с увреждане и формуляр от служителя, водещ случая. Като водещ случая социален работник е посочена Д. Д.. В саморъчно попълнения формуляр жалбоподателката е заявила потребност от лична помощ, месечна финансова подкрепа и целева помощ за балнеолечение и/или рехабилитационни услуги.
Във формуляра за самооценка са отбелязани отговори относно използването на ръцете и краката, придвижването в дома и извън него, поддържането на лична хигиена, къпането, храненето, обличането, грижите за здравословното състояние, ориентацията, самозащитата, общуването и извършването на дейности в домашна среда. Посочено е ползване на помощни средства при придвижване. По въпросите за грижите за здравословното състояние са отбелязани отрицателни отговори за самостоятелно дозиране и приемане на медикаменти. По въпросите за организиране на ежедневието, пазаруване и поддържане на хигиена в дома също са отразени затруднения. Във формуляра има поправки на отделни отговори, означени като такива, както и пояснение за ставане от сън с помощ.
Представен е и формулярът за попълване от служител, водещ случая, както в ръкописен вид, така и в машинописно оформен екземпляр с дата 11.06.2026 г. В последния по раздел „Двигателно функциониране“ са отразени 28 точки, по раздел „Самообслужване“ – 18 точки, по раздел „Ориентация и самозащита“ – 11 точки, по раздел „Психо-социални функции“ – 7 точки, по раздел „Социално функциониране“ – 20 точки, по раздел „Изпълнение на дейности в домашна среда“ – 6 точки и по раздел „Социални взаимоотношения“ – 7 точки. Общият сбор е 97 точки. Посочени са 120 часа месечно лична помощ.
Във формуляра на служителя по т. 4.1.2, свързана с финитe движения на ръцете, са определени 4 точки – тотална зависимост/затруднения, а по т. 4.1.6, свързана с придвижването в дома – 2 точки. По т. 4.2.2, свързана с къпането, са определени 4 точки, по т. 4.2.3, свързана с ползването на тоалетна – 3 точки, по т. 4.2.5 и т. 4.2.6, свързани с обличането и с лягането и ставането от сън – по 2 точки. По т. 4.2.7, свързана с грижите за здравословното състояние, са определени 4 точки. По т. 4.4.3, свързана с организирането на ежедневието, както и по т. 5.1.2 и т. 5.1.3, свързани с управлението на личния бюджет и пазаруването, са определени по 4 точки. По т. 5.1.4, свързана

със самостоятелното ползване на публични услуги, също са определени 4 точки. По т. 5.1.5 и т. 5.1.6, свързани с възприемането и възпроизвеждането на информация, са определени съответно 2 и 3 точки. По т. 5.2.1, свързана с приготвянето на храна, са определени 2 точки, а по т. 5.2.2, свързана с хигиената в дома – 4 точки.

В поясненията към формуляра е отразено, че жалбоподателката е посрещнала социалните работници на входа на жилищната сграда, че е разговаряла и е отговаряла на зададените въпроси, както и че е попълнила формуляр за самооценка. Отбелязано е, че ползва протеза и бастун, разпознава близките си, може да поиска помощ по телефона и се нуждае от подкрепа за хигиена, готвене и пазаруване. Отразено е нейно изявление за деменция, без представен медицински документ. Като помощни средства са посочени протеза, бастун и стол за баня. Като близки, от които получава подкрепа, са посочени дъщеря и зет.

Представен е уведомителен протокол от 10.06.2026 г., подписан от жалбоподателката, в който е посочено, че заявлението ще бъде разгледано на 15.06.2026 г. от 10:00 часа във филиал „Т.“ към ДСП – Л., на адрес [населено място], [улица], ет. 3, и че тя може да присъства. На последната страница от ръкописния формуляр на служителя също е отразено уведомяване за 15.06.2026 г. и покана за представяне на медицински документи.

На 15.06.2026 г. е изготвена индивидуална оценка на потребностите със срок на валидност до 15.06.2031 г. В нея са отразени 97 точки, четвърта степен на зависимост и необходимост от 120 часа месечно лична помощ.

Въз основа на тази оценка директорът на ДСП – Л. е издал оспореното Направление № 26019015/15.06.2026 г., с което на жалбоподателката са определени 120 часа месечно лична помощ за срок до 15.06.2031 г. В частта за мотивите е посочено позоваване на заключенията в индивидуалната оценка на потребностите. На същата дата е издадена и Заповед № ЗХУ-ИО/Д-С-ЛЦ/3990/ФП за отпускане на месечна финансова подкрепа.

В представената административна преписка не се съдържа протокол от заседание на специализирания отдел на 15.06.2026 г. В отговора на ответника е заявено, че заседание е проведено и за него е изготвен протокол. В съдебното заседание процесуалният представител на ответника е посочил, че преписката е представена в цялост, и не е поискал събиране на други доказателства.

Направлението е връчено на жалбоподателката на 18.06.2026 г. По електронна поща на 21.06.2026 г. е подадена жалба по административен ред, заведена в РДСП – С.-град с вх. № 22-94И-00-1865/22.06.2026 г. С Решение № 22-РД06-0184/06.07.2026 г. директорът на РДСП – С.-град е отхвърлил жалбата и е потвърдил направлението. В решението са изложени съображения за проведения личен контакт, съпоставени са данните от самооценката и констатациите на служителя по отделни раздели и е прието, че определеният брой часове съответства на установените потребности.

При така установеното от фактическа страна съдът приема от правна страна следното:

Предмет на съдебния контрол е първоначалният административен акт – Направление № 26019015/15.06.2026 г., в частта относно определения брой часове за лична помощ. Решението на директора на РДСП – С.-град, с което направлението е потвърдено, не е самостоятелен предмет на оспорване, съобразно чл. 145, ал. 2, т. 1 АПК. Изложените в него съображения подлежат на обсъждане при проверката за законосъобразност на първоначалния акт.

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна – адресат на направлението, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт съгласно чл. 25, ал. 5 ЗХУ и в срока по чл. 149, ал. 3 във връзка с ал. 1 АПК. Жалбоподателката има правен интерес да оспори определения брой часове, тъй като твърди необходимост от по-голям обем лична помощ.

Предоставянето на помощ не изключва интереса от оспорване на нейния обем.
Разгледана по същество жалбата е основателна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, като не е ограничен от посочените в жалбата пороци. По силата на чл. 170, ал. 1 АПК ответникът следва да установи фактическите основания на издадения акт и изпълнението на законовите изисквания при издаването му.
Компетентността за издаване на направлението произтича от чл. 25, ал. 2 ЗХУ и чл. 65, ал. 3 ППЗХУ, които предоставят това правомощие на директора на съответната дирекция „Социално подпомагане“ или на оправомощено от него длъжностно лице. Оспореният акт е издаден от Т. С. Р. в качеството на директор на ДСП – Л., по настоящия адрес на жалбоподателката. Не се установява порок по чл. 146, т. 1 АПК.
Направлението е обективирано в писмена форма, като съдържа издател, адресат, правно основание, определен брой часове и срок на валидност, дата и подпис. Мотивите са изложени чрез препращане към заключенията в индивидуалната оценка на потребностите. Т. препращане не е само по себе си недопустимо, тъй като оценката е документът, въз основа на който законът предвижда да бъде издадено направлението. Изискването за мотивиране по чл. 25, ал. 4 ЗХУ и чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК обаче налага от съвкупното съдържание на акта и документите, към които препраща, да могат да бъдат установени конкретните фактически основания за определения обем подкрепа. В случая това изискване не е изпълнено в необходимата степен по изложените по-долу съображения.
Съгласно чл. 12, ал. 1 ЗЛП личната помощ се предоставя въз основа на индивидуална оценка на потребностите и издадено направление по реда на глава трета от ЗХУ. По силата на чл. 12, ал. 2 ЗЛП часовете се определят съгласно Методиката за извършване на индивидуална оценка на потребностите от подкрепа за хората с увреждания (Методиката) въз основа на четири степени на зависимост от интензивна подкрепа, като при четвърта степен се предвиждат до 168 часа месечно.
Индивидуалната оценка по чл. 20 ЗХУ е комплексна и изследва функционалните затруднения, свързани със здравословното състояние и с бариерите при извършване на ежедневните и други дейности. Член 22, ал. 1 ЗХУ изисква да бъдат съобразени както самооценката и здравословното състояние, така и видът и степента на затрудненията, социалното включване, мобилността и другите относими обстоятелства. Съгласно чл. 23, ал. 2 ЗХУ заключенията се основават едновременно на самооценката и на установените функционални затруднения и бариери. Самооценката не обвързва органа с всеки заявен отговор, но и констатациите на служителя не я заместват без съпоставка и обосновка.
По силата на чл. 15, ал. 2, ал. 3 и ал. 7 ППЗХУ служителят, водещ случая, обработва цялата налична информация, осъществява личен контакт и посещение в дома, провежда интервю и изготвя обективни констатации. Член 16, ал. 2 ППЗХУ предвижда случаят да се обсъди на заседание на специализирания отдел, на което се изготвят заключенията за конкретните подкрепящи мерки. За всяко заседание се води протокол, подписан от началника и участвалите служители, съгласно чл. 17, ал. 1, т. 1 и ал. 2 ППЗХУ.
В случая представените формуляри и отразените в тях обстоятелства установяват осъществен личен контакт с жалбоподателката и посещение на адреса на 10.06.2026 г. Не може да се приеме, че липсата на личния асистент или на близък при това посещение сама по себе си опорочава процедурата. Разпоредбата на чл. 15, ал. 3, т. 2 ППЗХУ допуска интервюто да се проведе с човека с увреждане, със законния му представител или с полагащото грижи лице, без да въвежда задължително едновременно участие на всички тях. Същевременно наличието на личен контакт

не освобождава служителя от задължението да изясни противоречивите отговори и да обоснове оценката.
Не се потвърждава от писмените доказателства възражението, че жалбоподателката е уведомена за заседание на 16.06.2026 г. В подписания от нея уведомителен протокол от 10.06.2026 г. е посочена датата 15.06.2026 г., същата дата е отразена и върху формуляра на служителя. Тези документи установяват уведомяване за датата, часа и мястото на предстоящото заседание. Самите твърдения за предоставена различна устна информация не са достатъчни, за да опровергаят удостовереното с тях. Отделно от това следва да се прецени дали е доказано провеждането на самото заседание по установения ред.
В тази връзка ответникът не е представил изискуемия по чл. 17 ППЗХУ протокол от заседание на специализирания отдел на 15.06.2026 г. Уведомителният протокол и протоколите за телефонни разговори имат различен предмет и не могат да заместят този документ. Индивидуалната оценка съдържа заключенията за видовете подкрепа, но не удостоверява сама по себе си състава на проведеното заседание, направеното обсъждане и начина, по който са разрешени установените неясноти при оценяването. Л. за предварителен контрол също няма такова предназначение.
Заявеното в отговора, че протокол е съставен, не замества неговото представяне и преценка като доказателство. Това е документ от административната преписка, който се съхранява от самата дирекция съгласно чл. 20, ал. 1 ППЗХУ. При дадените указания относно доказателствената тежест и изричното становище на ответника, че преписката е представена в цялост, не е установено изпълнението на изискването за надлежно документирано обсъждане на случая от специализирания отдел. Нарушението е съществено, тъй като се отнася до етапа, на който следва да бъдат формирани заключенията за необходимия обем подкрепа, и препятства проверката дали това е извършено при съобразяване на всички относими данни. В този смисъл Решение № 8848/06.07.2020 г. по адм. дело № 14405/2019 г. на Върховния административен съд, VI отделение.
Наред с това е основателно възражението за недостатъчна обосновка на конкретната оценка. Неоснователно е обаче твърдението, че в преписката липсват общ брой точки и данни, позволяващи да се провери изчислението на часовете. Във формуляра на служителя и в индивидуалната оценка изрично са посочени 97 точки. Сборът на отразените по седемте раздела точки е 97, а произведението на този сбор и коефициента 1,235 по чл. 10, ал. 3, т. 1, б. а) от Методиката е 119,795 часа. Определянето на 120 часа е съответно на това изчисление. Спорът не произтича от липса на аритметична възможност за проверка, а от обосноваността на стойностите, формиращи общия сбор.
По отношение на преценката по отделните показатели съдът съобразява, че числовата оценка и нормативното наименвание на степента на зависимост не заместват фактическото обяснение за установените затруднения. Не е необходимо механично възпроизвеждане на едни и същи съображения за всеки въпрос, когато връзката между отговорите, установените при интервюто обстоятелства и оценката е ясна. В случая обаче поясненията остават на равнището на общо описание, че жалбоподателката се нуждае от помощ за хигиена, готвене и пазаруване, без да изясняват характера и интензитета на необходимата подкрепа по показателите, по които не е установена пълна зависимост.
Така по т. 4.2.5 и т. 4.2.6 за обличането и събличането и за лягането и ставането от сън са определени по 2 точки. В самооценката са отразени невъзможност за самостоятелно обличане и достигане до дрехите и пояснение за ставане от сън с помощ. Не е изяснено кои действия жалбоподателката извършва сама, за кои се нуждае от физическо съдействие, нито как са съотнесени тези обстоятелства към конкретизиращите въпроси във формуляра. Самото наличие

на необходимост от помощ не означава непременно право на 4 точки. То обаче изисква достатъчно конкретни констатации, за да бъде проверено защо е определена съответната степен. При изрично оспорения обем подкрепа тази непълнота е относима към крайния сбор и не може да бъде отстранена чрез общо позоваване на запазена способност за разговор или попълване на документи.

Съдът отчита, че по редица показатели, включително къпането, грижите за здравословното състояние, организирането на ежедневието, пазаруването и хигиената в дома, са определени максималните 4 точки. По т. 5.1.4 за ползването на публични услуги също са определени 4 точки, независимо от поясненията за лични посещения в дирекцията. Поради това последното несъответствие не се приема като самостоятелно доказателство, че броят часове е занижен. Същото се отнася за определените 4 точки за финитe движения на ръцете. Основанието за отмяна не е предположение, че жалбоподателката непременно следва да получи повече точки, а недостатъчно изяснената и мотивирана оценка в съчетание с неустановеното изпълнение на изискването за надлежно документирано обсъждане от специализирания отдел. По-високият общ сбор спрямо самооценката не санира тези пороци.

Неоснователно е разбирането, че определените с ТЕЛК 100 на сто вид и степен на увреждане с чужда помощ или четвъртата степен на зависимост пораждат автоматично право на 168 часа месечно. Законът предвижда горна граница, а конкретният брой се получава чрез индивидуалната оценка по Методиката. По същата причина не може да се възприеме и тезата на ответника, че максималният брой часове е обусловен единствено от пълна неподвижност и необходимост от 24-часова помощ. Оценката обхваща различни области на функционирането и участието в ежедневния и обществения живот. Най-високата степен по всеки показател се отнася до съответната дейност, а не до общо изискване лицето да е неподвижно. Самостоятелността при една дейност не изключва необходимостта от подкрепа при друга.

В този смисъл посрещането на социалните работници на входа на сградата и посещенията в дирекцията могат да бъдат относими данни за конкретни запазени възможности, но не установяват сами по себе си способност за самостоятелно къпане, обличане, пазаруване или поддържане на дома. От тях не може да се извежда общо заключение за обема на необходимата лична помощ, без да се изяснят условията, при които съответното действие е извършено. Липсата на асистента при отделно посещение също не е основание за намаляване на оценката. Предмет на настоящото производство е определянето на потребностите на жалбоподателката, а не изпълнението на трудовите задължения на нейния асистент.

По отношение на заявените когнитивни затруднения следва да се посочи, че от доказателствата не може да бъде прието наличие на медицински установена деменция само въз основа на изявлението на жалбоподателката. Ответникът е отчел затруднения по разделите за ориентация и психо-социални функции и не е изключил изцяло тези области от оценяването. В този смисъл не е основателно твърдението за пълно пренебрегване на заявените проблеми. Запазената способност за разговор и липсата на поставяне под запрещение обаче не доказват липса на функционални затруднения при организиране на ежедневието, приемане на лекарства или избягване на рискови ситуации. В самия формуляр по т. 4.2.7 и т. 4.4.3 са определени по 4 точки, поради което тези потребности следва да бъдат обсъдени съвместно с останалите данни. При необходимост от допълнително изясняване органът разполага с правомощията по чл. 15, ал. 2 и ал. 5 и чл. 16, ал. 3 ППЗХУ.

Не може да се сподели и доводът, че аритметичното разпределяне на 120 часа на приблизително четири часа за всеки календарен ден доказва самостоятелно незаконосъобразност на акта. Законът предвижда месечен брой часове, определен по Методиката. Необходимостта от помощ

при различните дейности следва да се установи чрез индивидуалната оценка, а не чрез предварително прието еднакво дневно разпределение. Това обаче не отстранява задължението да бъдат оценени всички действителни затруднения, включително заявената нужда от помощ при ставане и придвижване през нощта.

При извършвната служебно проверка за валидност по чл. 168, ал. 2 АПК съдът съобразява и чл. 177, ал. 2 АПК. Решение № 21336/28.05.2026 г. не разрешава спора за обема на личната помощ чрез признаване на право на 168 часа месечно, нито установява 147 часа като задължителен минимум. Отменено е предходното направление поради пороци в мотивирането и процедурата и е разпоредено извършване на нова оценка. След връщането на преписката са предприети ново посещение, интервю и попълване на нови формуляри, а жалбоподателката е уведомена за заседанието на специализирания отдел. Следователно новото направление не отрича установено с предходния съдебен акт право на конкретен обем помощ. Намаляването на часовете и констатираните недостатъци на новата процедура не могат сами по себе си да бъдат приравнени на противоречие с разрешен по същество материалноправен въпрос. В случая те обуславят проверка за отменяемост на новия акт, а не извод за нищожност по чл. 177, ал. 2 АПК.

Служебното завеждане на заявление след връщането на преписката не освобождава органа от задължението за самостоятелно и мотивирано установяване на потребностите. Отмяната на предходното направление също не придава неизменност на определените с него 119 точки. Ето защо намаляването от 147 на 120 часа не е достатъчно основание за отмяна и не се изисква непременно ново експертно решение на ТЕЛК за всяка промяна във функционалните възможности. При повторното оценяване обаче следва да бъде обоснован именно новият резултат чрез конкретните потребности и действително установените ограничения. Изявлението, че през лятото жалбоподателката се чувства по-добре, не замества тази преценка. Указанието за мотивиране по отделните показатели не се изчерпва с посочване на числови стойности и проверка на крайното произведение.

Недостатъчната обосновка на конкретните степени на зависимост и неустановеното надлежно документиране на заседанието на специализирания отдел са пороци, които засягат формирането на самата индивидуална оценка. Те не се отстраняват с общите съображения в решението на по-горестоящия орган, нито с повторното им излагане в съдебното производство. Съдът не може да замести дължимата от органа мотивирана преценка по конкретните показатели със собствено определяне на броя точки. Същевременно тези недостатъци не позволяват да бъде потвърден определеният обем подкрепа само поради правилното аритметично преобразуване на общия сбор в часове.

При установените обстоятелства направлението в оспорената част не отговаря на изискването за достатъчно конкретни фактически мотиви по чл. 25, ал. 4 ЗХУ и чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК и е издадено при съществени нарушения на административнопроизводствените правила по чл. 35 и чл. 36 АПК, във връзка с чл. 15 – 17 ППЗХУ. Налице са основанията за отмяна по чл. 146, т. 2 и т. 3 АПК. По отношение на чл. 146, т. 4 АПК съдът не приема, че представените доказателства установяват право на точно определен по-голям брой часове или че е приложен неправилен коефициент. Липсата на достатъчно изяснени фактически основания препятства окончателната проверка за правилно прилагане на материалните критерии. Целта по чл. 2 ЗЛП изисква реална индивидуална оценка и подкрепа според установените потребности, но сама по себе си не поражда право на максималните часове. Не се установява отделно фактическо основание за отмяна по чл. 146, т. 5 АПК извън обсъдените пороци. Те са достатъчни за отмяна на акта в оспорената част и за връщане на преписката за ново произнасяне.

На основание чл. 173, ал. 2 АПК преписката следва да бъде изпратена на директора на ДСП – Л.

за ново произнасяне в оспорената част. При новото произнасяне следва да се извърши индивидуална оценка при спазване на чл. 15 – 17 ППЗХУ, да се изяснят обсъдените противоречия, да се мотивират конкретните степени на зависимост и обсъждането от специализирания отдел да се документира с протокол. На основание чл. 174 АПК следва да бъде определен едномесечен срок от влизане на решението в сила за новото произнасяне.
При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК Агенцията за социално подпомагане – юридическото лице, в чиято структура е органът-ответник, следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателката направените и претендирани разноски по делото в размер на 350 евро за адвокатско възнаграждение. Плащането е удостоверено в представения договор за правна защита и съдействие от 07.08.2026 г. чрез отбелязване, че сумата е платена в брой.
Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

**РЕШИ:**

**ОТМЕНЯ** Направление за включване в механизма „Лична помощ“ № 26019015/15.06.2026 г., издадено от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л., потвърдено с Решение № 22-РД06-0184/06.07.2026 г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане – С.-град, в частта относно определения на И. П. Ж., ЕГН [ЕГН], брой часове за лична помощ – 120 часа месечно.
**ИЗПРАЩА** административната преписка на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л. за ново произнасяне в отменената част в едномесечен срок от влизане на решението в сила, при съобразяване на дадените в мотивите указания по тълкуването и прилагането на закона.
**ОСЪЖДА** Агенцията за социално подпомагане, [населено място], [улица], да заплати на И. П. Ж., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] разноски по делото в размер на 350,00 (триста и петдесет) евро.
Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.
Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

**СЪДИЯ:**